

maa ligeledes ansee det godtgjort, at den fornødne Plads for et velordnet Arresthuus ikke kan tilveiebringes ved Ombygning af eller Tilbygning til det nuværende Arresthuus Bygninger. I hvorvel der derhos, som ogsaa af Commissionen fremhævet, tillige klæber Mangler ved det af Kjøbenhavns Criminal- og Politiret for Tiden benyttede Locale, og i hvorvel en fuldkommen fyldestgjørende Ordning af Arrestvæsenets og Criminalretspleiens Bygninger kun kan naaes ved Opførelsen af et nyt Justits- og Arresthuus, maa jeg dog fremdeles med Commissionens Fleertal finde, at afgjørende Grunde tale for ikke at lægge Planen til en saadan Bygning, forinden idetmindste Hovedtrækkene i den eventuelle Reform af den criminelle Retsspleie ere givne, ligesom ogsaa deri, at et saadant Arbejde dog kun under den Forudsætning kan udfyldes, at der kan tilveiebringes en midlertidig Tilstand, der fyldestgjør de væsentligste af de Fordringer, som Humaniteten og Retsspleiens Krav stille til Landets største By. En saadan midlertidig Tilstand vil efter min Mening for Dieblittet kunne tilveiebringes ved begge de ovenfor omtalte Planer, idet der, under Forudsætning af, at Straffeanstalten stilles til Arrestvæsenets Disposition, saavel ved den Plan, der gaaer ud paa at foretage Byggearbejder ved Straffeanstalten, som ved den Plan, der gaaer ud paa at benytte den i sin nuværende Skikkelse, men at foretage Ombygning af det nuværende Arresthuus, tilveiebringes en Afhjælpning af alle de væsentligste øieblikkelige Mangler og i det Hele en Tilstand, der maa ansees for fuldkommen forsvaerlig som midlertidig. Spørges der nu, om Staten bør komme Arrestvæsenet til Hjælp, maa jeg være af den Formening, at dette Spørgsmaal, under Forudsætning af, at Hjælpen kan ydes uden Skade for Fængselsvæsenet eller Statskassen overhovedet, maa besvares bekræftende. Ganske afseet fra Spørgsmaalet om, hvorvidt Opførelsen af et nyt Arresthuus alene paahviler Kommunen — et Spørgsmaal, paa hvilket jeg maa ansee det for rettest ikke for Dieblittet at gaae nærmere ind — har Staten en aldeles iøinefaldende Interesse i at gjøre Sit til at hæve en Tilstand, der staaer i Strid med Retsspleiens allerførste Fordringer og ligefrem modarbejder de Formaal, Staten har sat sig og med betydelige Offre søgt at gennemføre ved velordnede og til Forbrydernes Forbedring sigtende Straffeanstalter. — Spørgsmaalet maa derfor rettes paa, hvorvidt Staten for Dieblittet kan afsee den oftomtalte Straffeanstalt, og hvilken Indflydelse den midlertidige Afstaaelse af denne Straffeanstalt vil have paa Fængselsvæsenet og for Statskassen. Til nærmere Oplysning med-Hensyn til dette Punkt skal jeg bemærke Følgende:

Den 31te December 1869 var det samlede Fangeantal 1,327, nemlig 1,029 Mandfolk og 298 Fruentimmer. Dette Antal var saaledes fordeelt:

Mandsfængslet paa Christianshavn til	400 Fanger. . .	242 Mandfolk.	„	Fruentimmer.
Bridsøselille.	„ 400 — ..	369 —	„	—
Horsens	„ 500 — ..	313 —	„	—
Biborg.	„ 400 — ..	105 —	37	—
Dvindesfængslet paa Christianshavn	„ 350 — ..	„ —	261	—

Tilsammen til 2,050 Fanger. . . 1,029 Mandfolk. 298 Fruentimmer.

Det fremgaaer heraf, at Pladsen til 2,050 Fanger optages kun af 1,327, saa at man efter Nedlæggelsen af Dvindesfængslet paa Christianshavn endnu har Plads til 1,700, altsaa til 373 flere, end der for Tiden er tilstede.

Da imidlertid det foreliggende Spørgsmaal muligt gjælder en længere Fremtid, vil det først være at undersøge, hvorvidt man tør vente, at det nuværende Fangeantal vedblivende vil holde sig saa lavt eller i ethvert Tilfælde ikke vil overstige det Antal, hvortil der efter Fradrag af Dvindesfængslet er Plads, nemlig 1,700.

Som den sidste Beretning om Straffeanstalternes Tilstand har viist, er Fangeantallet, siden den nye Straffelov traadte i Kraft, betydelig formindsket, ikke derved, at der nu indømmes færre Forbrydere end tidligere, men derved, at Straffetiden nu er saa betydelig for-